

פרשיית השבוע

חגזין להגות והסברה יהודית

פרשת חיי-שרה

תשפ"א

גיליון מס' 511

על השולחן

הרב אברהם ישראל פרידמן

זיע"א - כי כשם שאב מוריש את תכונותיו וטבעיו לבניו - כך בדיוק אברהם אבינו מוריש לכולנו תכונות של הטבה ואמפתיה אינסופית לזולת, כמו גם כוחות-נפש עוצמתיים לעקוד את ה"אני" שלו ולבצע מעשים גבורה הרואיים גם כשלכאורה הם כה רחוקים מהשגתנו האישית.

אפשר אפוא לתבל דברי מדרש אלו בדרך זו:

אסתר מקבלת כוחות-נפש עזים למלוך על 127 מדינה מכח הגנים התורשתיים - משרה אמנו. היא שהטמיעה את כח המלכות, את הכח לשלוט על הטבעיים והתכונות. להיות נאצלים הרבה יותר. מובילים ולא מובלים.

תלמידי רבי עקיבא המתנמנים - אפשר - הם רק משל.

עול הגלות הלא כה כבד, כקורת בית-הבד הוא כבד, כשל כח הסבל והתלאה - ואנחנו מתעייפים. מבקשים להתנמנם, הייאוש מתקרב אלינו. קשה אפוא במצב כזה למלוך על המצב, להוביל ולא להיות מובל. צריך למלוך על בחינה של קב"ו מדינה, וזה ממש לא קל.

אבל בפנים - בפנים מחכים להם כוחות נפש רדומים, שברגע האמת יתעוררו ויפרצו החוצה כהר-געש. הלב שלנו בוער ככבשן לעבודתו; ברגע האמת הכל ייחשף.

ומכאן ינקה אסתר המלכה, הנכדה שלה, את הכח למלוך. על קב"ו מדינה.

ומכאן מעורר (תרת-י-משמע) רבי עקיבא את תלמידיו וקרא להם: מלכו על עצמכם! שלטו על האינסטינקטים ואל תמיטו את ראשכם העייף!

נחזור כמה פסיעות אחורנית.

אברהם אבינו מזהיר מול ניסיון עקידת בנו אהובו: "הנני". אין מדובר רק בפירוש הפשטני של המילה. הלא ברור שהנני. מדובר אפוא בהצהרת מוכנות. בהצהרה שאני שולט בחשקי וברצוני.

הרי כל בן-אדם נבחן כל-כך הרבה פעמים ביום האם הוא מולך ושולט על עצמו, האם הוא מוביל, או שמא הוא מובל. מובס. כנוע. נשלט על-ידי היצר כמו עלה נידף שאין לו כל עצמיות לעמוד בעוז מול הניסיון. הצהרה של הנני פירושה שאני הוא זה שמוביל, ששולט שלטון אמתי על יצרי ומצריי.

ונראה להטעים ולחדד כי רמז גדול נעוץ כאן.

אברהם אבינו מכוּנה כך - כותב רבי חיים מוואלאז'ין

לבל נתנמנם

רבי עקיבא היה יושב ודורש והציבור היה מתנמנם. אמר: מפני מה זכתה אסתר שתמלוך על קב"ו מדינה? - אלא תבוא אסתר שהיא בת בתה של שרה וחייתה קב"ו שנה, ותמלוך על קב"ו מדינה (בראשית רבה)

מה ההקשר בין תלמידי רבי עקיבא המתנמנים, אסתר המלכה ושרה אמנו - לכאורה הקשר שנראה יותר מדרש פליאה! הלא כן?!

בדרכו המופלאה, מלאת החיות ורוויות ההמחשה, הסביר פעם בטוב-טעם ראש השייבה הגאון רבי ברוך - מרדכי אזרחי שליט"א פשרו של מדרש זה:

מהיכן שאבה שרה אמנו העוז להיות בת ק' כבת כ' לחטא, אין זה אלא משום שמלכה על עצמה. על הנהגותיה ותכונותיה. מלוכה שהיא בבחינת שלטון ללא מיצרים.

”

כמו מי שהוא בעל מום באבר אחד, אם כי זה נראה לעין כל אך אין בו שום סכנה כי

כל גופו בריא. אך יש מי שיש לו מחלת לב או מוח, שבחוץ לא ניכר כלום, אך הוא מסוכן גדול.

”ואמר: 'שבת קודש, נפשות ישראל בצל כנפיך יחסיון' - החולה צריך שמירה יתירה שלא יכה

אותו שרב ושמש, ולא ירדו עליו גשמים, בכדי שלא יתקרר על ידי זה. וכמו כן שייך בחולי הנפש. והדבר המקום מחסה עבורו שיהיה נשמר

מכל פגע רע - הוא שבת-קודש" (ספר בית אברהם - וירא)

נועם הנשמות

פרקי ערגה לשבת קדש

הפנקסו של החנך

דילחות הינוכיות אקטואליות

המכתב של

תומס אדיסון

צו השעה: שהילד ירגיש

'כיף' בבית

הגאון רבי יהודה סילמן

שליט"א

תלמודא

חושג תלמודי אחד

החפץ חיים וה'נתיבות' -

נחלקו?

ננסה ברשותכם - קוראים יקרים - לבלול אגדה ופולפול גם-יחד, ויהי רצון שחפץ ה' בידינו יצליח.

הן ידועים המה דברי מרן החפץ חיים המתבדרין בבית המדרשות על תפילת רבי נחוניא בן הקנה: "אנו עמלים והם עמלים - אנו עמלים ומקבלים שכר, והם עמלים ואינם מקבלים שכר". והסביר מרן החפץ חיים: שאנשי העמל עמלים ומקבלים שכר רק על התוצאה, ולא על עצם העמל, ובמידה ואין תוצאה - אין תשלום. אולם עמלי התורה עמלים ומקבלים שכר על עצם עמלם, גם אם לא השיגו כל תוצאה.

נקודה זו טעונה ברור.

הנה בנתיבות המשפט (סימן של"ג) נקט שאם אדם שולח חמרים להביא לו משהו, ולבסוף לא מצאו הדבר - משלם להם דמי השליחות, הגם שבפועל לא הביאו עימם דבר. ומורנו הגאון רבי אליעזר סדן שליט"א הביא בשם הירושלמי (שבועות פרק ה' הלכה ד') שכתב כי השוכר אדם להביא יין או תפוח לחולה, אם לא הביא - אין נותן לו שכרו. אולם אם שלחו להביא יין או תפוח לחולה ממקום פלוני, בין הביא או לא הביא חייב לו השכר, משום ששכר רגילו הוא נותן לו.

ואפשר להסביר זאת בפשטות שכאשר ציווה אותו ולחלק ולהביא ממקום פלוני הרי שההליכה הפכה לחלק מהשכירות, והיא חלק מהמלאכה לשמה הושכר, והגם שיש עוד חלק עיקרי והוא התוצאה, אבל **עצם ההליכה היא כבר תחילת המלאכה** (וכדברי הראשונים בסוגיית בבא מציעא עו, ב ושם שתחילת הליכה נחשבת כ"קניין"), ולכן בהחלט שיתחייב לשלם לו שכר בגין עצם ההליכה לבדה.

ומשל למה הדבר דומה: בעל-מלאכה שהוזמן לעשות מלאכה בבית, ולאחר שעשה אותה בעל הבית טוען כי הצבע של הקרמיקה לא לטעמו (כשלא דיברו על כך מראש) לכאורה עבודתו המקצועית עשה ועליו לקבל את מלוא התשלום, שכן התשלום הינו על העבודה. ובהתאם לכך, כפי שנהוג היום שבעל-מלאכה דורש דמי ביקור גם אם לא הוא זה שישעה את המלאכה לבסוף, הרי שבמקרה שבא לבדוק ולתת חו"ד, יקבל את שכרו הגם שאין כאן כל תוצאה.

ואם כן לכאורה יש להבין את דברי החפץ חיים, שהנה רואים אנו בכמה וכמה מקומות שגם בעלי העמל עמלים ומקבלים שכר על עצם המלאכה גם בלי התוצאה! (וכגון במקרה האמור של הירושלמי).

אולם נראה שאפשר ליישב זאת בדרך פשוטה: כשאדם הולך בשביל לעשות משימה לחברו, והוא נצטווה על הליכה למקום מסויים, השכירות מתחלקת לשניים: החלק של פעולת ההליכה (שהיא חלק מהשכירות), והחלק השני של הבאת המוצר. ומשכך, גם החלק הראשון של ההליכה הוא חלק מהתוצאה, קרי: חלק מהסכם השכירות, ואינו אמצעי בעלמא, הגם שלמעשה עיקר העניין זה הבאת המוצר. והבן כי הוא מופלא.

שאלה זו אכן מביאה אותנו לדרוש ולחקור בגדר עניין שכירות פועלים בצל דינא ד"עבדיי הם - ולא עבדים לעבדים": האם המשמעות של השכירות הינה שלמעשה יש כאן שכירות גמורה,

נורמליים, ירצה להרוויח הרבה כסף ויעשה את זה בכל צורה, רק לא כמו בבית.

הקו המנחה הכללי צריך להיות שילד רוצה סביבה טובה, בית טוב, בית שמח, לא בית שבו רק הכל אסור והכל רע, כל היום קשה, כל היום צועקים על הילדים. אלא רק בית כזה שיהיה לו כיף שם.

בימים האחרונים שמעתי סיפור שהתפרסם לאחרונה ומצא חן בעיניי. הסיפור עוסק בגוי, ילד גוי בשם תומס אדיסון, מי שהתפרסם בהמשך והיה לדמות הקלאסית של מציאי. הוא המציא את נורת החשמל ועוד דברים רבים. גאון עולמי שההמצאות שלו הביאו שינוי לעולם, ממנו התחילה תקופה חדשה של המצאות.

הוא סיפר שבהיותו ילד נזרק מבית הספר, הגיע לביתם מכתב מהמנהל, ואמא שלו פתחה את המכתב והקריאה בקול: הבן שלכם תומאס הוא ילד חכם מדי ומוכשר הרבה יותר מדי בשביל בית הספר שלנו, הוא ילד גאון וצריך להעביר אותו לבית ספר של גאונים. האמא העבירה אותו לבית ספר אחר והמשך קורות חייו מפורסם. לאחר עשרות שנים מתה האמא ובעזבונה מצא תומס אדיסון, אז כבר בעל שם עולמי, את המכתב המקורי.

התברר שהאמא הקריאה אותו בדיוק ורק הכניסה שינוי 'קל', המכתב המקורי התמקד בכך שהילד טיפש ושאין סיכוי להנחיל לו שום ידע... בזכות זה שהילד ידע לאורך כל השנים שהוא חכם גדול וגאון, הוא הגיע למה שהגיע, והאמירה המדכאת הייתה פועלת בדיוק להיפך. עיקרון אנושי זה, נכון ומתאים גם כאשר מדובר בילד יהודי.

(מתוך דברים שנאמרו לביטאון החינוך 'במוקד' שע"י עיריית בני-ברק, חשוון תש"פ)

צריכים לדעת שהנשק העיקרי, אולי תמיד כך היו פני הדברים, אבל נכון להיום הדבר ודאי - הנשק היחיד למעשה שיש בידינו, אינו הטפות מוסר, זה לא להוכיח, אלא פשוט לגרום שהילד שגדל אצלי בבית, או בכלל בחברה שלנו גם אם לא אצלי בבית, יחוש שזה 'כיף' להיות ילד דתי, כיף להיות ילד חרדי.

במונח 'כיף' אינני מתכוון לתיאור המובן הרחובי, שיהיו לו עוד שלושה כדורי גלידה וכדומה, אף שכמובן גם זה חשוב שיהיה לו. המילה 'כיף' בהקשר שיחתנו - יסוד ההצלחה בחינוך - פירושה שהילד יצא מהבית בסוף תקופת ההתבגרות, שיתחתן, בהרגשה ש"היה כיף להיות אצלנו בבית". היחס בין אמא לאבא היה מצוין, היחס בין ההורים לילדים היה טוב מאוד, היחס בין האחים היה נהדר. אולי לפעמים התקוטטו, אבל באופן כללי כל אח ואחות הרגישו טוב בחברת האחרים. שולחן השבת היה תענוג, קצת שרנו, קצת אכלנו, אבל באופן כללי - זה היה טוב.

במצב כזה, הוא יאמר בתוך-תוכו תמיד: גם אני רוצה כזה. אבל אם חלילה הבית הוא הפוך מזה... אם הבית משדר סבל, לא רק במונח הכספי שזה מרכיב קטן וזניח יחסית, אלא סבל מבחינה נפשית. הילדים מרגישים שרע להם בבית, ההורים

שקר' שכן אילו לא היה מתחבא כלל לא היו עוצרים אותו].

נקל לשער את הבהלה שאחזה בו, בהיותו בחור תמים שכלל לא 'תכנן' להשתתף במחתרת ובמצרים... לאחר כמה ימים בלטרום הוא זכה לביקורו של רבי אריה, שלחץ את ידו בחמימות, הרגיע אותו, ומסר לו ד"ש ממשפחתו.

והנה, לפני כמה שנים נפטר אותו אותו ר'... אייזנטל ז"ל בשיבה טובה. בהיותו על ערש דווי, הוא פנה לבנו שיחי' ואמר לו: בני, אחוז נא בכף ידי, האם מרגיש אתה את חמימותה? הבן השיב בחיוב, ובכך - המשך האב - דע שחמימות זו היא מכך שלפני שישים וחמש שנים לחצה יד זו את ידו החמימה של רבי אריה לוין... דע לך, שגם בשעה זו, קודם מותי, אני מרגיש עדיין את חמימותו המרגיעה של רבי אריה...

(על-פי: הספר המופלא 'שמחת שלמה' בעריכה, מתורתו ומשנתו של הגאון רבי שמחה-שלמה לוין זצ"ל)

ששרה אמנו נפטרה כאשר סברה שבנה מחמדה נשחט, ומאז נפשו הרגישה אינה מוצאת מנוח... סבתא צפורה חנה ע"ה ניסתה להרגיע אותו בהסברים וביאורים אך ללא הועיל... בדלית ברירה

חיפשה סבתא ע"ה רעיון להסיח את דעתו, היא ניגשה למגירת התכשיטים שלה, הראתה לו את תכשיטיה - שהיו נראים לרפאלק'ה הקטן כנוצצים ויקרים מפז - ואמרה לו: בעז"ה כשתגדל ותינשא אני אתן את התכשיטים הללו לכלתך...

לאחר שנים כשנישא רבי רפאל זכרה סבתא ע"ה את הבטחתה - והעניקה לכלתה הרבנית ע"ה את תכשיטיה...

***

ועוד מעשה חמים מבית רבי אריה לוין זצ"ל.

בירושלים התגוררה משפחת אייזנטל, ולהם שני בנים (אחד מהם הוא אביו של הגאון המפורסם רבי אוריאל אייזנטל שליט"א), המבוגר שבהם ר'... ז"ל היה פעיל בתנועת המחתרת, ואילו אחיו הצעיר, ר'... ז"ל, לא היה שותף לזה.

פעם אחת הגיעה הבולשת הבריטית לחפש אחרי הפעיל המבוקש, האמא שנבהלה לשמע דפיקותיהם החביאה אף את בנה הצעיר שמא יבולע לו. לבסוף לא מצאו הבריטים את המבוקש, אך דוקא את הצעיר מצאוהו מתחבא, ומשכך - אמרו - אין זה כי אם משום שיש לך ממה לחשוש, ואף אתה משתייך למחתרות, והובילוהו למעצר... [בחנית 'הגזירה האמת וההשתדלות

אנשי העשה

סיפור יהודי לשלחן שבת

.. כשתגדל, אתן

התכשיטים לכלתך..

הנה סיפור אופייני על החמימות והרגישות הגדולה שהשרה הצדיק הירושלמי הנודע רבי אריה לוין זצוק"ל בביתו - סיפר לי איש החסד רב פעלים רבי אפרים הולצברג שליט"א ששמע מדודנו הצדיק רבי רפאל לוין זצוק"ל, שבהיותו ילד קטן חזר הביתה מן החיידר כשהוא בוכה בדמעות שלישי,

אמו הרבנית צפורה חנה ע"ה ניסתה לברר את סיבת בכיו ואך בקושי הצליח לעצור

בעד דמעותיו ולספר לה: הוא למד היום בחיידר

מוגבלים מה' יתברך ומלבד חובת ההשתדלות אין בידנו לעשות מאומה. והנה מעשה רב.

שנים רבות לאחר שפרש דוד בן גוריון מתפקידו כראש ממשלת ישראל, התוודה לעיני כל שאינו מבין איך פטר את בחוריו הישיבה משירות לאומי בחתימה יד. "לו הייתי היום, הייתי מגייס את כולם עד האחרון" - כך אמר. הוא היה רוצה לגייס אותם, אלא שאז כאשר ישב על הכסא, לבו היה מסור בידיו של הקב"ה. מקבל החלטות לא היה הוא, אלא מלך מלכי המלכים.

זה פשוט מדהים. מסכת של אמונה.

כל קדנציה וההמחשות שלה. אבל באמת שלא צריך לחפש את הדוגמאות בנרות. יש בשפע רב.

המשך יבוא אי"ה

הציבור היהודי יותר מכל נשיא אחר. הרי כאן אין לנו המחשה יותר שקופה ש"לב מלכים ושרים ביד ה", ובאמת הוא זה לא הסיפור. זה גם מעודד, אגב, בהקשר לנשיא החדש.

הרב לודמיר: אני חושב שיש לנו המחשות מצוינות גם מאזורנו.. ישנם ראשי ערים שנבחרו בקולות הציבור החרדי, וכולם תלו בהם תקוות גדולות, אך החלומות התנפצו על סלע המציאות.. וכמאמרם: 'מה שרואים מכאן, לא רואים משם..'. כזכור, היה גם את רה"מ המנוח שלפתע הפנה עורף לכל המורשת שהחזיק בה כל ימי חייו ופינה יישובים. זה רק מלמד כמה הכל לא צפוי, גם אם הוא נורא נראה כזה.

אבישי פרי: אגב, סתם מעניין לציין כי אמנם פסוק זה צוטט בפי אלפי ספרים אבל כבר כתב בספר דרך שיחה עמ' יא שטעות בידם. אמנם נאמר במשלי "לב מלך ביד ה" אך לא נזכר שגם לב שרים ביד ה'.

הרב לודמיר: אנו כמאמינים כי לב מלכים ושרים ביד ה', וכל פעולותיהם ומחשבותם של הזוממים הם

שיחות לילה

שיח יהודי פורה בעבודת ה'

פרידה מהנשיא

אבישי פרי: בא נדבר רגע על הניצחון הלא-צפוי כל כך של הנשיא החדש. הייתה לי תובנה בעניין.

הרי כאשר נבחר כולם כססו ציפורניים בחשש מהמחר. אמרו שהוא לא בדיוק צפוי ושפוי ובן-רגע הוא עלול לנהוג בצורה מסוכנת לעם ישראל. אמרו שקשה לפענח את הותו האמתית ויהיה קשה אתו. ומה קרה? התברר אכן שהוא לא צפוי וכו', אבל כל זה לא הויק לעם ישראל אלא להיפך. הוא היה אוהד של

לתשומת-ליבכם! מהדורת הדפוס מצומצמת! ניתן לקבל את הגיליון למייל ללא תמורה

בשליחת דוא"ל לכתובת: abyisrael@gmail.com

זוג או פרט

הגר"ח טולידאנו - אב"ד ירושלים

חלווה חלכה

אקטואליה מזווית יהודית

במה הספיד אברהם את שרה?

אברהם אבינו מספיד את שרה בשירת 'אשת חיל מי ימצא' (מדרש רבה חיי שרה). אבל כאן הבן שואל: הלא יודעים אנחנו כי הצניעות אפיינה את שרה, ואף המלאכים ראו ש "הנה היא באוהל", אז האין נעלם יסוד כה מהותי של האישה מפרקי ההלל של 'אשת חיל'?

ייתכן שהדבר רמוז בפסקה: "מרבדים עשתה לה, שש וארגמן לבושה, נודע בש עריס בעלה". הוי - אומר: אף שעשתה לעצמה בגדים נאים להתקשט בהן, אך כל זאת בתוככי הבית. רק בעלה הוא ש "נודע בשערים", לא היא. היא אמנם מתייפה, אך רק בבית פנימה, ליד בעלה. לא בחוצות.

אלא שעדיין יש עלינו להבין מדוע לא מוזכר כלל ביטוי מפורש לצניעות - אבן - היסוד של האישה היהודייה, למשל באות צ'.

אמנם אכן מצינו ברש"י על פיסקת 'צופיה הליכות ביתה' שפירש הכוונה 'שנותנת לב לבני ביתה אם יתנהגו בצניעות'. וכן רמזו בלשון פירוש המצודות דוד על אתר. הרי שכן נזכר זאת ברמז.

פירוש מיוחד מצינו בפירוש הרלב"ג - אף הוא על פיסקת 'צופיה הליכות ביתה'. הרלב"ג מפרש שהאישה בוחנת דרכיה כאשר נמצאת ברשות הרבים למצוא הדרך הקצרה ביותר דרכו תוכל לשוב לביתה, בהיות ורשות הרבים היא לא מקומה הטבעי.

נוסיף נקודה נוספת: אם נתבונן עוד קצת בפרקי 'אשת חיל' נגלה הבהרה מעניינת: מחד אנו רואים ש'מרבדים עשתה לה, שש וארגמן לבושה', ומאידך בהמשך נאמר ש 'עוזה וחדר לבושה' לבד. למה באמת? מה פשר הדברים?

ברם, ייתכן והוא אשר אמרנו: בביתה האישה אכן מתעטרת בבגדי שש וארגמן אולם כאשר יוצאת החוצה, לא מחצינה מאום ונוטרת על צניעותה. כאן רק 'עוזה וחדר לבושה'.

זוהי בעצם הביטוי של " הנה באוהל" שהשתבחה בכך שרה אמנו, ושעליה עמד אברהם אבינו בהספדו עליה בפסקת 'צופיה הליכות ביתה', כאמור.

אכן נראה, שהנחת-היסוד הזו אינה נכונה: הצניעות בהחלט מוזכרת ולאורך כמעט כל דברי ההלל. שכן, הצניעות, בשונה אולי מהתפיסה הרווחת, זה לא רק בלבוש. הצניעות קבלת ביטוי בכל אורח החיים. אישה שפחות דורש מבעלה, שחייה באורח-חיים של צניעות - ש'רחוק מפנינים מכרה' ו "ממרחק תביא לחמה" - היא אישה צנועה וחסודה.

ונראה מעתה, שלכן "אוהל" הוא שמה של האישה. שכן, האוהל, כידוע, מבטא את עראיות החומר של עולמנו. ואת זה בדיוק מבטאת ה'אשת חיל' ש'רחוק מפנינים מכרה' ומצטנעת באורחותיה.

מהי 'שמאל דוחה'?

על דרך החינוך של דוד מלכנו עליו השלום. התבוננות בהפטרה על הפרשה

הרב יוסף ביימון

דוד המלך מזדקן, הוא כבר דאג להשאיר צוואה ברורה 'פי שלמה בנך ימלך אחרי', אך כמו בהרבה משפחות טובות, צוואת האב לא מונעת את הקרב על ירושת העצר, וכבר בחייו של ה'מנוח' הקרב כבר נמצא בשיאו - 'ואדוניה בן חגיית מתנשא לאמר אני אקלף', נתן הנביא קולט את המהלכים במהירות ומזעיק את בת שבע, אמה של המלכות המיועדת, וכך בתבונה גדולה, הם מצילים את עם ישראל ממחלוקת איומה, כמסופר בהפטרה המרתקת שלנו.

כל מחנך מתחיל מסתקרן מאוד מה גרם לאדוניה שהיה בנו של נעים זמירות ישראל, האיש שזכה להיות 'רגל רביעית במרכבה', לעשות שטות כל כך גדולה שעמדה לפלג את עם ישראל למשך כל הדורות, וחוץ מזה אף סכנה אותו באופן אישי וכמו שאכן מסופר בהמשך ספר מלכים ששטות זו עוד עלתה לו בחייו.

ואכן כנראה הנביא ידע שנתעניין בזה וגלה לנו את שלושת הגורמים לכך כבר בתחילת הסיפור א. 'ולא עצבו אביו מיימו לאמר מדוע ככה עשית'. ב. 'וגם הוא טוב תאר מאד'. ג. 'ואתו ילדה אחרי אבשלום'.

אנחנו נתמקד בסיבה הראשונה שהיא נוגעת לכולם.

אדוניה גדל בבית מאוד טוב, הוא ראה דוגמא אישית חיה ומוחשית של הגדול בענקים הלא הוא דוד המלך עליו השלום, הוא ראה בחוש כמה יש לרדוף אחרי האמת וכמה יש לברוח מהשקר, הוא ראה בחוש כמה אביו מעביר על מידותיו ובורח מהכבוד, הוא בודאי זכה שדוד המלך העתיר עליו בתפילה שילך בדרך הישר, ומסתבר שדוד המלך אף נדב כסף לקופת העיר להצלחתו...

אך כל הנ"ל, לא הספיקו לאדוניה בכדי להימנע מהשטות שעשה, וכל מה שהיה חסר לו זה 'שמאל דוחה', ומסתמן שלחיסרון הזה לא עוזר שום תחליף...

אך עם כל זאת הבה ונתבונן מה היה חסר לו לאותו מורד 'אדוניה', האם היו חסרים לו צעקות? אולי היו חסרים לו עונשים? אולי הוא היה צריך שפשוט יעיפו אותו מהבית? לא!!! המקרא צוח ששבשביל 'לצאת ידי חובה' של 'שמאל דוחה' אין צורך בכל הנ"ל! פשוט היה מספיק שאביו היה אומר לו 'מדוע ככה עשית', זהו!!! בזה הייתה מסתימת תפקידה של השמאל הדוחה!

איך זה יכול להיות?

כנראה שתוכחה שבאה מלב אוהב, מספיק שתוצג בצורה פשוטה ושקטה, היא לא צריכה ליווי של צעקות ו/או עונשים וכד'.

ככה מלמד אותנו פשוטו של מקרא בהפטרתינו, וכולנו תקווה שאכן נפנים זאת.

יה"ר שזוכה לתת לילדינו ותלמידינו חום, אהבה, תפילות ודוגמא אישית כמו של דוד המלך עליו השלום, ויחד עם הימין המקרבת נזכה להסתפק בשמאל החלשה שדוחה את היצר הרע ע"י שאלת 'מדוע ככה עשית' ותו לא, ובעז"ה ע"י כך נזכה לרב נחת דקדושה מכל יוצ"ח ותלמידינו.